

Hledejme Boží království a jeho spravedlnost

"Kdykoliv jíte tento chléb a pijete toto víno, zvěstujete smrt Páně, dokud on nepřijde." 1K 11:26

Úvod

Boží království je cílem a nadějí většiny křesťanů. Ale už se zdaleka ne všichni shodnou v tom, co je Boží království a kdy má přijít. Jsou i tací, kteří si myslí, že Boží království už dávno přišlo nebo zdůrazňují, že Boží království je stav v našich srdcích, jako by skutečný Pánův příchod a Božího království s mocí a slávou už nebyl nutný. Slovo ap. Pavla z 1. dopisu Korintským nám ale říká, že přijímáním chleba a vína zvěstujeme smrt Páně, dokud on nepřijde (1Kr 11:26). Jestliže příchod Páně už nastal, proč jíme tento chléb a pijeme toto víno a zvěstujeme tak Jeho smrt? A to nejen my v této místnosti, ale ve většině církví. Ježíš řekl, že tak máme činit na jeho památku a ap. Pavel dodává: „*dokud on nepřijde*“. Ono „*dokud on nepřijde*“ ukazuje, že Pánův příchod ukončí (kromě jiného) přijímání obou symbolů právě kvůli zvěstování smrti Páně. Pánův příchod se svým královstvím souvisí totiž s tím, že satan, žalobce božího lidu, bude definitivně zbaven možnosti žaloby (Zj 12:10,11) a význam Pánovy smrti jako ochrana proti satanovým žalobám bude naplněn. S příchodem našeho Pána a Božího království bude satan uvězněn a nebude moci svádět národy jako dosud. A smlouva, symbolizovaná tímto pohárem, bude nahrazená smlouvou novou (Mt 26:29), symbolizovanou novým pohárem, který už nebude připomínat jen krev Kristovu, ale pravděpodobně i krev Syna člověka, kterou prolije při svém druhém příchodu (L 24:6-7; Zj 11:7-12). Ale o tom bude řeč jindy. Základní informace najdete v 8. a 11. kapitole knihy „Popularizace prvních výsledků zkoumání Bible“ (dále jen POPULI), kterou můžete získat zde nebo na adrese „www.t-b-from.cz“.

Nasvědčuje stav dnešního světa a stav církví tomu, že Pánův příchod už nastal? Jak máme Pánův příchod poznat? A jak máme hledat Boží království, jestliže ještě nepřišlo? Víme, co vlastně hledáme? Odpovědi na tyto otázky opravdu nejsou jednoduché a bez usilovného a vytrvalého úsilí je pravděpodobně sotva najdeme. Proto nás Ježíš vyzývá, abychom hledání Božího království a jeho spravedlnosti dali na přední místo v životě a nestrachoali se příliš o ostatní věci (Mt 6:33,34). Starostem se sice nelze vyhnout, ale s jejich tíhou nám pomáhají společná shromáždění. Ne nadarmo se říká, že sdílená bolest je poloviční a sdílená radost je dvojnásobná. Společenství jako je to dnešní nám pomáhá i více zaměřit pozornost na Boží věci a lépe porozumět Božímu slovu. Využijme proto dnešní příležitost, kdy si připomínáme smrt Páně, abychom se zamysleli nad výše položenými otázkami.

Kde a jak hledat Boží království?

Víme, že až do příchodu Ježíše bylo na zemi Boží království reprezentované viditelným, fyzickým Izraelským královstvím, které bylo ustaveno podle Mojžíšova zákona (2Mo 19:6). S chrámem postaveným z kamene a dřeva a s viditelným centrem moci v Jeruzalémě. Přesto Ježíš řekl, že ne každý, kdo mu říká Pane, Pane, vejde do království nebeského. Mluvil tedy o

jiném království, než o tom, které vzniklo v zaslíbené zemi. Ježíš ale také řekl: "*Jestliže však vyháním démony Duchem Božím, pak už vás zastihlo Boží království.*" (Mt 12:28;) **Ježíš ukázal na to, že Boží království nemusí představovat viditelné stavby, ale Boží Duch.** Když chtěli Židé znamení, řekl jim: „*Zbořte tento chrám a ve třech dnech jej postavím. Tu řekli Židé: "Čtyřicet šest let byl tento chrám budován, a ty jej chceš postavit ve třech dnech?" On však mluvil o chrámu svého těla.*". Po Ježíšově mučednické smrti a vzkříšení přestal Jeruzalém a druhý chrám reprezentovat Boží království na zemi. Nahradil je vzkříšený Ježíš. Ten se však vrátil ke svému Otci, kde byl před tím. Ale ještě než se vrátil k Otci, uzavřel se svými věrnými učedníky novou smlouvu o království. Smlouvu zpečetěnou jeho krví (L 22:20). Tato smlouva nahrazuje smlouvu první, Mojžíšovu. Velmi podrobně je to vysvětlené v dopise Židům (Žd 7.-10. kapitola). Kristova smlouva není o žádném konkrétním místě na zemi, které by mělo nahradit původní chrám a Jeruzalém. V 1.Pt. 2:4-6; Iz. 28:16 se píše o budování duchovního chrámu, jímž jsou křesťané ve smlouvě s Kristem. Ano, stavbu z kamene a dřeva nahradila stavba z živých kamenů, Ježíšových následovníků.

Ježíš řekl: „**kde se sejdou dva nebo tři v mém jménu, tam jsem uprostřed nich**" (Mt 18:20; 28:18-20). **Protože Ježíš představuje Boží království, je každé takové společenství Božím královstvím.** Farizeům na otázku, kdy přijde Boží království, odpověděl: „*Království Boží nepřichází tak, že by se dalo pozorovat. Ani se nedá říci; Hleďte: tady je! Nebo Tam je! Neboť Boží království je mezi vámi.*" (L 17:21; Petřů) Upozornil farizeje, že ani chrám ani Jeruzalém ani něco jiného viditelného očima, není to, co mají hledat a vyhlížet. On sám nahradil chrám, když o sobě řekl, „*Zde je víc než chrám.*" (Mt 12:6; 1.Pt. 2:4-6; Iz. 28:16). Už tedy víme, že **Boží království je všude, kde se sejde lid Kristovy smlouvy a on je uprostřed nich.** Není to chlubení. Je to především závazek mající právní význam. Nestačí říct „jsme Boží království, protože jsme se sešli v Kristu", ale musíme podle toho zároveň i jednat. Budeme podle svých činů souzeni, jak vyplývá z dopisů církvím. Kdybychom se podle toho nechovali, bylo by to horší, než kdybychom o sobě nic podobného neříkali.

Někdo může namítnout; „Kde je království je i vláda, která má moc." a Ježíš, dříve než odešel definitivně k Otci, učedníkům řekl, že je mu dána veškerá moc na nebi i na zemi (Mt 28:18). Proč se moc Božího království dnes zjevně neprojevuje? **Ano moc je mu dána, ale úplné vlády nad světem se Kristus ještě neujal. To se stane až během sedmé polnice (Zj 11:15, 17; 12:10) po té, co bude z nebe svržen Boží odpůrce a žalobce našich bratří. Satan si totiž vymínil, že nás smí tříbit jako pšenici (L 22:31) a jsme až do vyřešení sporné otázky vystaveni zkouškám, které nutně ze světa přicházejí (L 17:1;). Svět se nachází stále ještě v období vlád národů, které má počátek v pohanském Babylonu (Da 2., 11. a 12. kapitola a L 21:24). Období jejich moci bude ukončeno až v závěru křesťanského věku, kdy bude toto období nahrazeno Božím královstvím (Da 7. kapitola; Mt 13:24:30; 24:36-43).** Boží království je jiného typu (J 18:36) a nemá dnes jedno viditelné centrum moci a bohoslužby, jako v případě lidu Mojžíšovy smlouvy. Ježíš ve výkladu podobenství „o pšenici a plevelu" (Mt 13:36-43) přirovnal království nebeské k poli, do něhož syn člověka zasel dobré semeno. To jsou synové království. Když lidé spali, nepřítel - ďábel - do něho zasel plevel To jsou synové toho zlého. **Obojí má spolu růst až do žně,** aby předčasným vytrháváním plevele nebyla spolu s ním vytržena i pšenice. A tak roste spolu obojí, pšenice i plevel, zde ve světě, dokud pšenice nedozraje. V jiném podobenství o „Zasetém semenu" (Mk 4:26-29) Ježíš řekl, že zaseté semeno roste ve dne i v noci až do žně a člověk ani neví, jak. Země sama plodí nejprve stéblo, potom klas a nakonec zralé obilí v klasu. A potom, na konci tohoto věku nastane žně.

Vládce Božího království je v nebi u Otce. Svět dosud spěje ke žni. Satan je dosud v prvních nebesích a je žalobcem nás a všech Božích služebníků (Zj 12:10). Dokud se nevyřeší sporné otázky, které satan vyvolal. Lidé musí poznat, že současný směr vývoje civilizace vede do slepé uličky a že jedinou nadějí pro lidstvo je Boží vláda a království, které teprve přijde (Zj 11:15-18). Než k tomu dojde, opakují, že **Boží království na zemi zastupuje lid Kristovy smlouvy - synové království. Všechny křesťanské církve a náboženské společnosti, které mají účast na Kristově smlouvě a přijímají tento chléb a pohár vína, který představuje Kristovu smlouvu** (Mt 26:27-29; Mk 14:22-25; L 22:15-20) reprezentují Boží království na zemi. Ale dostal se mezi ně i plevel - synové toho zlého, kteří se mohou stát pastí pro ostatní uvnitř i pro ty, kdo se k němu chtějí připojit, podobně jako se to stalo i lidu Mojžíšovy smlouvy (Mt 23:13-15).

Vývoj Božího lidu až do žně

Dnešní církve tvoří dost různorodý celek. Všechny patří Kristu (Zj 1:16). On je jejich Pánem a také jediným učitelem (Mt 23:9,10). Jemu se budou zodpovídat. Řekli jsme si, že náš Otec a jeho Pomazaný se ujmou úplné vlády až v samotném závěru tohoto věku (Zj 11:15, 17; 12:10). Až bude satan definitivně svržen na zem a posléze uvězněn. V nebi ani na zemi již pro něj nebude místa.

Boží lid prošel téměř dvoutisíciletým vývojem. Za tu dobu se církve nevyvarovaly chyb. Dokonce se zdá, že v samotném základu jejich organizací je past, do které postupně spadly všechny nám známé církve. Tou pastí je byrokratický aparát, jehož pravidla fungování jsou obecně platná v každé lidské společnosti, ať je orientovaná na cokoli. Byrokratický aparát postupně ovládl křesťanská společenství. Jedním z jeho pravidel je ochrana systému a jeho hierarchie. A to i na úkor pravdy. Církve sice reprezentují Boží království na základě smlouvy s Kristem, ale není to záruka, že obstojí při jeho příchodu ve slávě a moci.

V úvodu jsme si řekli, že na to, co je Boží království a kdy má přijít, mají jednotlivé církve své vlastní nauky a výklady, které se někdy od sebe hodně liší. Je logické, že nemohou být všechny správné. Přesto jsou součástí učení, které církve považují za pravdivé. A netýká se to jen Božího království. Jsou církve, které například mají odlišný přístup ke křtu. Jedny jsou přesvědčené, že pokřtěn musí být už novorozenec, jiné jsou naopak přesvědčené, že křest má podstoupit až dospělý jedinec. Když někdo postoj své církve ke křtu zpochybní a na svém zjištění trvá, hrozí mu konflikt s autoritami církve, které zpravidla nezjišťují, zda má dotyčný jedinec pravdu, ale zkoumají spíše to, jak může být zpochybněna pravdivost celého systému učení, na němž je existence církve postavena. Projevuje se tak byrokratický ochránářský mechanismus, který v podobných případech nahradil Božího ducha. Boží duch představuje pravdivost a spravedlnost (J 4:23,24; 7:18; 8:32; 14:6; Ř 1:25; 1K 13:6). Kdo má Božího ducha, musí mít rád pravdu a hledat ji. Církve v řadě případů nahradily Božího ducha byrokratickými pravidly a postupy a chovají se jako náboženské instituce. Uvědomme si, že existence každé církve stojí na pravdivosti svého poslání. A tím je přivádět ostatní lidi ke spáse. Není divu, že své vlastní učení prohlásily za neomylné. Většinou v dobré víře, že to učení správné je. V tom případě ale nemohou mít opravdový zájem na hledání nových poznatků, které by mohly zpochybnit učení, které už prohlásily za nezpochybnitelné.

To neznamená, že církve nemají žádný pevný základ. Je tu základní učení o víře v Boha, o Kristu, o vzkříšení, o pokání z mrtvých skutků, o posledním soudu a podobně. Ale vedle základního učení vznikaly i jiné nauky. Například ty o příchodu Božího království a Syna člověka. Ale i jiné, které byly spíše reakcí na stávající situaci v církvi a ve světě, než

výsledkem objektivního hledání pravdy v Bibli. Typickým příkladem jsou některé reformní církve. Ale ani původní církve se nevyhnuly stejnému problému. Protože vznikaly v původně pohanském prostředí, byli církevní otcové a učenci ovlivněni například platonismem, aristotelismem nebo stoicismem a jinými učenými 1 . A časem převzali i některé myšlenky z těchto nebiblických zdrojů. Ve škole nás zase učili příběhy z dějin, v nichž se později průkopníci vědeckého poznávání dostali do konfliktu s původní církví, protože jejich bádání vyvracelo učení původní církve například o tom, že země je placatá nebo, že se Slunce otáčí kolem Země. To jsou příklady převzatých nebiblických nauk. **S rozvojem poznání v přírodních oborech a v řemeslech velmi vzrostlo i riziko, že budou odhaleny další nesprávné nauky. Výsledkem je, že církve v mnoha situacích rezignovaly na snahu hledat pravdu, protože se zdálo, že věda překonala Písmo.** Autorita a moc církví však neklesá jen z tohoto důvodu, ale i vinou dalších vlastních chyb, a protože jsme stále vystaveni klamu a svádění zlem, které dlouho působilo skrytě (1Mo 3:1-19; 2 Te 2:7; Zj 12:9).

Už víme, že pšenice roste spolu s plevem, kterým jsou synové toho zlého. Ježíš popsal působení onoho zla v podobě pšenice a plevelu (Mt 13:24-30;) „ ... *„S královstvím nebeským je to tak, jako když jeden člověk zasel dobré semeno na svém poli. Když však lidé spali, přišel nepřítel, nasej plevel do pšenice a odešel. Když vyrostlo stéblo a nasadilo klas, tu ukázal se i plevel. Přišli služebníci toho hospodáře a řekli mu: 'Pane, cožpak jsi nezasel na svém poli dobré semeno? Kde se vzal ten plevel?' On jim odpověděl: 'To udělal nepřítel.' Služebníci mu řeknou: 'Máme jít a plevel vytrhat?' On však odpoví: 'Ne, protože při trhání plevelu byste vyrvali z kořenů i pšenici. Nechte, ať spolu roste obojí až do žně; a v čas žně řeknu žencům: Seberte nejprve plevel a svažte jej do otýpek k spálení, ale pšenici shromážděte do mé stodoly.'”* ”

Proto nestačí být jen členem nějaké církve a myslet si, že jsme našli Boží království. Skutečnými představiteli Božího království jsou synové připodobnění k pšenici. Nesou znaky Božího ducha. Jejich společným rysem je, že se nechají vést Božím duchem, nikoliv byrokratickými pravidly. A přinášejí ovoce Božího ducha jako je láska, radost, pokoj, trpělivost, laskavost, dobrota, věrnost, tichost a sebeovládání (Ga 5:22,23). K těmto vlastnostem vychovává Boží slovo, jež je pro nás nejviditelnějším projevem Božího ducha. **Hledání Božího království bychom proto neměli omezit jen na hledání nějaké konkrétní církve, ale i na hledání Božího ducha, který přináší výše popsané ovoce. A tím je, pro nás všechny dostupné, Boží slovo.** V Bibli najdeme všechno, co k hledání Božího království potřebujeme.

Vývoj Božího lidu nás má dovést až k úrodě v podobě synů království přinášejících ovoce Božího ducha. To jsou živé kameny nového duchovního chrámu. Že se blíží čas žně, ukazuje paradoxně spíše Zlo, které dnes bují jako plevel. To všechno nakonec povede k otevření vzpouře proti Bohu a Ježíšovi.

Jedním z důsledků zla, které náš vývoj ovlivňuje je zmatek a velké množství nabízených duchovních směrů. Dnes, stejně jako na začátku křesťanské epochy, existují vedle křesťanství jiná náboženství a další alternativní duchovní směry. V době největší církevní moci byly tyto směry a učení spíše skryté, ale stejně jako na začátku i dnes, když je církevní autorita slabší, vliv jiných než křesťanských církví a spolků sílí i v tradičně křesťanských zemích. Nedávno nám přišel dotaz od čtenáře našich stránek na jednu jihoamerickou charitativní organizaci, zda jí může považovat za křesťanskou (jak nejspíš ona sama o sobě tvrdí), když za své duchovní

1 Vliv řecké kultury a filosofie na rané křesťany je dostatečně popsán. Např. v knize „Dějiny křesťanského myšlení“ autor Tony Lane.

[Zpět na seznam](#)

učitele uvádí vedle Krista i Budhu a jiné mimokřesťanské myslitele. Otázka čtenáře svědčí o jeho přemýšlivosti. Cítil, že taková směsice odlišně duchovně zaměřených učitelů nemusí být čistě křesťanská. Kupodivu s podobným postojem k mimokřesťanským duchovním autoritám, jsem se u některých křesťanů setkal osobně. Čím to je, že lidé hledají pravdu a odpovědi na své otázky jinde než u své církve nebo v Bibli? **Jednou z příčin je faktická neznalost Písma.** Písmo obsahuje vše potřebné pro život a pro řešení našich problémů (2Tm 3:16). Řada duchovních autorit křesťanstva neumí Bibli dostatečně a moudře použít při své pastýřské práci. Proto se někteří křesťané obracejí k jiným učitelům a zdrojům než je Kristus a Bible.

Dnešní narůstající civilizační problémy nabývají globálních rozměrů a nových forem a **vyžadují hledání kvalitativně nových znalostí.** Jedním z důsledků změn ve světě je, že se velmi změnila společensky uznávaná etická měřítko (Iz 5:20). **Obzvlášť závažným jevem je, že mezi křesťany je malé povědomí o hlubších příčinách válek, hladomorů a úpadku morálky lidstva.** Většinou se spokojí s vysvětlením, že za všechno může satan, Boží odpůrce a jeho služebníci. **O sporných otázkách a spravedlnosti, která je za všemi kroky, které Bůh během lidských dějin učinil, se mnoho neví.** Přestože Ježíš vybízí velmi důrazně, abychom bděli a nezaspali příchod Syna člověka, řada křesťanů ani neví jak a podle čeho se orientovat v případě, že by ta situace nastala. Spoléhají na to, že stačí věřit a všechno ostatní přijde samo. Proto se duchovní stav mnohých podobá spíše spánku. Vychází přitom ze současné situace, která se však může velmi rychle a nečekaně změnit. Ježíš varoval, že se objeví falešní kristové, lžimesiášové. Jak je mají rozpoznat ti, kdo ani neví, že mají naslouchat jedinému učiteli, kterým je Kristus (Mt 23:9,10)? Varoval, že to bude jako za dnů Noe. Lidé se ženili a vdávali a nic nepoznali, až přišla potopa. **Měli bychom zůstat bdělí, abychom přicházející změny nezaspali.**

Role církve je, i přes popsané nedostatky a problémy, dosud nezastupitelná už kvůli křtu. A pro výchovu Božích dětí. Ap. Pavel píše, že se zasévá tělo přirozené, fyzické, ale vstává tělo duchovní. **Církev v tomto, zejména raném, období duchovního růstu každého jedince, má roli matky.** Dává svým novým ovečkám potřebné duchovní mléko (Ži 5:13,14 - 6:1-3). Ale stejně jako v běžném životě se rodiče nechovají vždy dobře ke svým dětem, i církve se může zachovat nesprávně. A stejně jako v běžném životě by měla výchova rodičů vést potomky k dospělosti, i výchova v církvi by měla vést své členy k duchovní dospělosti. To se však příliš často neděje. Naopak církve vedou své ovečky někdy k úplné závislosti na sobě, stejně jako některé nerozumné lidské matky.

Vývoj Božího lidu ukazuje proto zejména, že jde o růst toho duchovního v nás. Hledat Boží království proto znamená hledat Božího ducha a Boží spravedlnost. Jediným dnes spolehlivým zdrojem Božího ducha je Bible (2Tm 3:16,17), protože: „*Veškeré Písmo pochází z Božího Ducha a je dobré k učení, k usvědčování, k nápravě, k výchově ve spravedlnosti, aby Boží člověk byl náležitě připraven ke každému dobrému činu.*“ Nejde, ale jen její studium. Druhý verš připomíná, že by všechno, co děláme v Pánu, mělo být projevené v dobrém činu. **Čtení Bible a dobré skutky jsou odpovědí na otázku kde a jak hledat Boží království a jeho spravedlnost.** Opakují, církev je nutná, už kvůli křtu, ale ne postačující.

Stále více se ocitají někteří křesťané mimo církve. Znamená to, že přestávají být křesťany? Pokud si zachovávají víru v Boha, Boží slovo a prikázání, svědectví Ježíšovi, scházejí se v Ježíšově jménu, jedí tento chléb a pijí toto víno a přinášejí ovoce Božího ducha, jsou nejen křesťany, protože mají účast na kristově smlouvě, ale jejich společenství představuje Boží království jako jakákoliv jiná církve. Tak je tomu i dnes. Chci jen zdůraznit, že přijímání obou symbolů není pro všechny povinné. Každý by se měl řídit svým svědomím.

Boží lid i svět čeká soud?

Bůh je spravedlivý a netrestá bez soudu (Ž 7:12-17). Křesťanské dějiny jsou mimo jiné velmi krvavé. Války doprovázejí křesťany od chvíle, kdy církve upevnily svou moc. Během nich se dopustili křesťané mnoha nespravedlivých a krutých činů na jiných národech i mezi sebou. Proto dnes mohou mnozí na křesťany pohlížet s nedůvěrou. Navíc je chování dnešních křesťanů představované v médiích filmy a pořady plných násilí, bezuzdnosti, necudnosti, nečistého a zvráceného jednání i myšlení. Nikdo by dnes v křesťanských zemích nehledal Boží království. Stav zbytku světa ale není lepší.

Aby bylo možné tento stav změnit k lepšímu, musí být usvědčeni a potrestáni viníci. Kdo to udělá? Písmo spojuje poslední soud s příchodem Syna člověka (Mt 26:31-46). V Písmu ale také najdeme Ježíšův výrok, že Syn člověka nepřišel svět soudit, ale zachránit (J 3:17). Je to rozpor? V Janově evangeliu se dočteme, že **soud je v tom, že lidé si více zamilovali tmu než světlo, protože jejich skutky byly zlé. Každý, kdo činí něco špatného, nenávidí světlo, aby jeho skutky nevyšly najevo.** Ježíš ve svých výrocích hovoří o soudu - někdy v čase přítomném, jindy v čase budoucím. Z toho můžeme poznat, že nějaký soud probíhá neustále, ale nakonec přijde soud závěrečný. Kdy to nastane a jak bude probíhat?

Církve budou před přicházejícím soudem seznámeni se svým stavem

Bůh nikdy nesoudí a netrestá svůj lid ani nikoho dalšího, bez vysvětlení a varování. Soud lidu Kristovy smlouvy neproběhne dřív, než se církve dozví, jak to s nimi z pohledu Božích měřítek vypadá. Důkazem jsou dopisy církvím, které jsou prorockým obrazem o tom, že církve budou obeslány poslem s novým, aktuálním hodnocením církví. Nepůjde o hodnocení z vůle člověka, ale o poselství, které dostane někdo pověřený jako Jan - stejným nebo velmi podobným způsobem ve vidění od Ježíše Krista (Zj 1:1-4). Nepůjde o hodnocení subjektivní, ale nestranné a pravdivé. Z dopisů církvím je zřejmé, že se tak stane krátce před příchodem Syna člověka (Zj 2:16; 3:11). Více se dozvíte ve studii Zjevení - Dopisy na adrese <http://www.t-b-from.cz/main/t-b-from/Texty/Zjeveni/Dopisy.html>. I to je jedno ze znamení blížícího se příchodu Syna člověka. Nic podobného se dosud nestalo. Která církev s něčím podobným počítá? Ostatní lidstvo bude obeznámeno se svým stavem a varováno před nadcházejícími událostmi prostřednictvím dvou svědků, o nichž je psáno ve Zjevení 11. kapitole.

Syn člověka řeší sporné otázky.

Syna člověka očekáváme jako Zachránce, Spasitele, ale před tím, než ke konečné záchraně dojde, musí proběhnout soud s těmi, kdo mají na svých rukou nevinnou krev Božích služebníků a hubí zem (Zj 6:10,11; 11:18). Není možné v rámci této přednášky odpovědět na všechny otázky související se závěrečným soudem. Ani vysvětlit všechny souvislosti. Ale řekneme si alespoň to základní. **Ježíš, jak Syna člověka v lidském těle, byl součástí probíhajícího soudního sporu (Mt 6:9-11; J16:7-12; 17:1-4).** Ježíš v lidském těle prokázal, že jsme byli stvořeni dobře a že za naše poškození nese odpovědnost satan (J 12:31; 16:11). Ježíšova smrt odsoudila Božího odpůrce a zároveň se stala výkupným a naší nadějí na záchranu, protože nás Ježíš usmířil s Bohem. My sami bychom to nedokázali. Bez usmíření se s Bohem bychom neměli žádnou naději. Každý kdo říká něco jiného, svádí na falešnou cestu.

Každé učení, které odvádí pozornost od významu Ježíšovy smrti a popírá přímo nebo nepřímo, že Ježíš zemřel a byl vzkříšen, je nebezpečné, protože může dovést člověka až ke vzpouře proti Bohu, Kristu a k pronásledování jeho svatých.

Ježíš nejen oslavil svého Otce, ale odsoudil i satana k pádu z druhých nebes do prvních (Satan sice padal z nebe jako blesk, ale teprve ve Zjevení 12. kap. bude svržen na zem. Ježíš ve skutečnosti viděl satana padat z druhých nebes do prvních) (L 10:18; J 16:11). On sám se stal součástí soudu, když se stal kamenem úrazu pro ty z Židů, kteří v něj neuvěřili (Mt 21:42; Sk 4:11; Mk 16:16; J 3:18). Ale také se stal i cestou k záchraně, protože dal za nás výkupné. Syn člověka - Ježíš přišel svět zachránit. Konečný soud přijde také se Synem člověka. Na konci věku, během žně. Kdo to bude?

Syn člověka přicházející se svým královstvím v proměnění na hoře.

Proměnění Ježíše, které viděli tři Jeho učedníci je velmi důležité prorocké sdělení o příchodu Syna člověka s jeho královstvím. Šest dní před tím řekl svým učedníkům, že někteří z nich nezemřou, dokud nespátí Syna člověka přicházejícího se svým královstvím. Řekl to v rozhovoru, v němž vysvětloval, že Syn člověka přijde v slávě svého Otce a odplatí každému podle jeho jednání. **Když ho po šesti dnech viděli učedníci proměněného, jako zářící postavu, jak rozmlouvá se dvěma jinými postavami - s Mojžíšem a Eliášem, viděli ve skutečnosti prorocké vidění toho, v jaké podobě bude Syn člověka, až přijde ve slávě svého Otce, aby každému odplatil podle jeho skutků.** Ježíš už nebude mít lidské tělo, protože to obětoval jednou pro vždy. Budou ho však doprovázet dva lidé identifikovaní jako Mojžíš a Eliáš. „*A byl proměněn před jejich očima; jeho tvář zářila jako slunce a jeho šat byl oslnivě bílý. A hle, zjevil se jim Mojžíš a Eliáš, jak s ním rozmlouvají. Nato promluvil Petr a řekl Ježíšovi: "Pane, je dobré, že jsme zde; chceš-li, udělám tu tři stany, jeden tobě, jeden Mojžíšovi a jeden Eliášovi." Ještě nedomluvil, a hle, světlý oblak je zastínil a z oblaku promluvil hlas: "Toto jest můj milovaný Syn, kterého jsem si vyvolil; toho poslouchejte."* Když to učedníci uslyšeli, padli tváří k zemi a velmi se báli. Ale Ježíš k nim přistoupil, dotkl se jich a řekl: "Vstaňte a nebojte se." Oni pozvedli oči a neviděli už nikoho jiného, než Ježíše samotného. Když sestupovali s hory, přikázal jim Ježíš: "Nikomu o tom vidění neříkejte, dokud Syn člověka nebude vzkříšen z mrtvých." Učedníci se ho ptali: "Jak to, že říkají zákoníci, že napřed musí přijít Eliáš?" On jim odpověděl: "Ano, Eliáš přijde a obnoví všechno. Avšak pravím vám, že Eliáš již přišel, ale nepoznali ho a udělali s ním, co se jim zlíbilo; tak i syn člověka bude od nich trpět." Tehdy učedníci pochopili, že mluvil o Janu Křtiteli." (Mt 17:3-13). Za Eliáše Ježíš označil Jana Křtitele. Další místa, kde se o Janu Křtiteli mluví jako o Eliášovi, jsou v Mt 11:14 a L 1:17. Ježíš se zase ztotožňuje s rolí Mojžíše, když se odvolává na jeho výrok: „*JHVH, tvůj Bůh, ti povolá z tvého středu, z tvých bratrů, proroka, jako jsem já. Jeho budete poslouchat*" (5Mo 18:15). Tehdy jim Ježíš nemohl všechno vysvětlit, protože by to neunesli, ale mi dnes už můžeme a měli bychom Ježíšova slova chápat víc do hloubky.

Proměnění na hoře ukazuje Syna člověka jako trojici ve všech podobách a obsazení při jeho druhém příchodu ve slávě svého Otce. Je to prorocké vidění o tom, že na zemi budou dvě lidské osoby reprezentovat Syna člověka v roli Mojžíše a Eliáše, zatímco Kristus zůstane ve své nebeské podobě. Pro toto odvážné tvrzení existují i další důkazy.

Totožnost Syna člověka

Totožnost Syna člověka úzce souvisí s jeho rolí, kterou musí splnit při svém druhém příchodu. Ježíš měl mnoho společného s Mojžíšem. Stejně jako Mojžíš, vede Ježíš svůj lid z otroctví smrti do života, do zaslíbeného Božího království. Stejně jako Mojžíš je

prostředníkem smlouvy. Mojžíš se přimlouval za hřešící lid, Ježíš je také Přímlovce. Mojžíš vykonával mocné skutky skrze Božího ducha, stejně jako Ježíš. V tom se jejich poslání shodovalo. Ježíš je však nositelem významem větší smlouvy, protože jeho oběť je mnohem cennější než oběti zvířat, které se musely stále znovu opakovat. Ježíš je navíc i Božím synem. Mojžíš byl jen služebníkem v Božím domě (Žd 3:3-5). Ježíš - jako Syn člověka - tím, že obětoval své tělo jednou pro vždy, už se znovu nenarodí jako člověk, aby při svém druhém příchodu - jako Syn člověka - plnil role Mojžíše nebo Eliáše. Jan Křtitel tvořil s Ježíšem dvojici, kterou Ježíš označil jako Syna člověka (Mk 9:11-13 viz POPULI 10 kapitola). Na konci bude Syn člověka také tvořen dvojicí.

Ježíš také o Synu člověka řekl, že musí trpět od nepřátel, být zabit a vzkříšen (Mt 17:9,12; 26:24,45; Mk 8:31). To se splnilo na něm. Jan Křtitel byl sice také popraven, ale není známo, že byl vzkříšen. Společně mají to, že oba byli popraveni. Na samotném Janu Křtiteli se všechna proroctví týkající se Syna člověka a Eliáše nesplnila. Proto musí přijít někdo další.

Nyní se podívejme na konec období platnosti křesťanské smlouvy. Ten je popsán podrobně a uceleně v Janově Zjevení. V něm se pojem Syn člověka vyskytuje na dvou místech. V první kapitole (1:13) a ve čtrnácté kapitole (14:14). V prvním případě jde o Ježíše Krista, protože se zde „někdo jako syn člověka“ sám identifikuje jako ten, který byl mrtev a je živ. Ve druhém případě je „někdo jako Syn člověka“ na oblaku a chystá se zahájit žeň. To opět připomíná proroctví Ježíše zaznamenané v Matoušově evangeliu (24:29-31).

Někdo jako Mojžíš a Eliáš se objevují v jedenácté kapitole Zjevení. Zde vystupují dva svědkové, kteří veřejně oznamují, tentokrát celému lidstvu, že přijde soud (Syn člověka vyhláší soud národům, chmurné poselství pro ty, které čeká pro jejich skutky odsouzení a trest). „... mají moc zavřít nebesa, aby nebylo deště za dnů jejich prorokování, a mají moc proměnit vody v krev a sužovat zemi všemi možnými pohromami, kdykoliv budou chtít.“ - moc, jakou měli Eliáš a Mojžíš. Ti budou Ježíše zastupovat na zemi. Vidíme, že v roli Syna člověka bude dvojice svědků s mocí Mojžíšovou a Eliášovou. To je pravá totožnost Syna člověka při jeho druhém příchodu, jak o ní svědčí i proměnění na hoře. Více se o tom dozvíte v práci, kterou na toto téma připravujeme.

Přímlovce a žalobce

Již zde bylo řečeno, že satan vyvolal otázky, které vyvolaly spor, jehož předmětem jsme my lidé. Na počátku Boží odpůrce nepřímo obvinil našeho stvořitele ze lži, když řekl ženě v Edenu: „*Jakže, Bůh vám zakázal jíst ze všech stromů v zahradě?*“ Žena hadovi odvětila: „*Plody ze stromů v zahradě jíst smíme. Jen o plodech ze stromu, který je uprostřed zahrady, Bůh řekl: Nejezte z něho, ani se ho nedotkněte, abyste nezemřeli.*“ Had ženu ujišťoval: „**Nikoli, nepropadnete smrti. Bůh však ví, že v den, kdy z něho pojíte, otevřou se vám oči a budete jako Bůh znát dobré i zlé.**“ (1Mo 3:1-5). Had („*drak, ten dávný had, satan a ďábel*“ Zj 12:9) využil nezkoušenosti ženy a oklamal ji (1Tm 2:14). Tím, že žena ani Adam hned nezemřeli, udělal had z Boha lháře. Když se lidé vydali cestou nezávislosti na Bohu a začali páchat zlo na zemi, měl satan zase vysvětlení. Lidé byli špatně stvořeni. Tím zpochybnil správnost Božího stvoření. Nejvíce je spor o nás vidět v příběhu Joba. Job byl muž přímý, bezúhonný a bohabojný a vyhýbá se zlému. Satan nemohl Jobovu bezúhonnost zpochybnit. Místo toho zpochybnil jeho pohnutky, jeho ryzost. To, co následovalo, všichni známe. Job prošel zkouškami, o jejichž příčinách neměl ani tušení. Satan ho obžaloval ze špatných pohnutek, protože ty se většinou velmi špatně dokazují. A tehdy se objevuje zmínka o andělu, který se člověka zastává (33:23,24). Obhájce, zastávce nebo také přímlovce. Podobný spor o každého

z nás probíhá v nebi nepřetržitě. Až do chvíle, než bude satan svržen na zem. Nazývá-li Ježíš Svatého ducha Přímluvcem, vyzdvihuje jednu z jeho nejdůležitějších rolí. Připomínám, že dokud bude existovat takový žalobce jako je satan, je role Přímluvce životně důležitá.

Proč však Ježíš nazývá Svatého ducha Přímluvcem, jako by to byl nějaký člověk nebo jiná inteligentní bytost? Raní křesťané znali Svatého ducha v podobě daru, seslaného jim o letnicích z nebes. Duch Svatý se projevoval jejich prostřednictvím vzkříšením, uzdravováním, prorokováním, mluvením jazyky, které dosud ani neznali a dalšími způsoby. Mohli si ho předávat vkládáním rukou jako nějakou tajemnou sílu. Není možné v této přednášce zodpovědět všechny otázky. Podrobnější vysvětlení najdete v knize POPULI.

Ježíš v rozhovoru s Nikodémem mimo jiné řekl: „*Amen, amen, pravím tobě, nenarodí-li se kdo z vody a z Ducha, nemůže vejít do království Božího. Co se narodilo z těla, je tělo, co se narodilo z Ducha, je duch. Nediv se, že jsem ti řekl: Musíte se narodit znovu. Vítá vane kam chce, jeho zvuk slyšíš, ale nevíš, odkud přichází a kam směřuje. Tak je to s každým, kdo se narodil z Ducha.*” Ano, **Svatým duchem může být každý, kdo se narodí z Božího Ducha. Proto bude Svatým duchem i Syn člověka, kterého čekáme a v jehož jménu jsme křtěni.** Nyní už můžeme porozumět Ježíšovým slovům: „*Až **přijde** Přímluvce, kterého vám pošlu od Otce, Duch pravdy, jenž od Otce vychází, ten o mně vydá svědectví. ... **Jakmile však přijde on, Duch pravdy**, uvede vás do veškeré pravdy, neboť nebude mluvit sám ze sebe, ale bude mluvit, co uslyší. A oznámí vám, co má přijít. On mě oslaví, neboť vám bude zvěstovat, co přijme ode mne. Všecko, co má Otec, jest mé. Proto jsem řekl, že vám bude zvěstovat, co přijme ode mne.*” Duchem pravdy je Přímluvce, Syn člověka. Ten porazí definitivně našeho žalobce a vykoná soud nad světem. Dokončí dílo, které započal Syn člověka - Ježíš.

Závěr

V dnešní přednášce jsme se zabývali hledáním Božího království a jeho spravedlností. Spravedlnost Božího království se jakoby ztrácí ve zmatku a chaosu, který dnes panuje. V přednášce jsme chtěli ukázat, že můžeme v Písmu nacházet nové a důležité informace o Božím království a jeho spravedlnosti. Spravedlnost Božího království, mimo jiné, spočívá v poznání a porozumění sporu mezi Bohem a jeho odpůrcem, jehož jsme součástí. Budeme-li hledat spravedlnost Božího království, pochopíme, kdo a jak reprezentuje Boží království, protože budeme vědět, jestli jeho skutky přinášejí dobré ovoce a usvědčují zlo a jeho původce. Budeme schopni rozpoznat příchod Syna člověka. Spravedlnost Božího království stojí na dodržení Božích zaslíbení vyplývajících z Kristovy smlouvy a na svědectví Ježíšovi. Proto si Ho dnes připomínáme a přijímáním chleba a vína zvěstujeme smrt Páně.

}